No. 28.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 5 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is, voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

AUGSBURG, den 20. Februarij. Eergisteren had in een dorp, twee uren van hier, het volgende voorval plaats: Twee jonge lieden, een blikslagersgezel uit deze stad en een alhier dienend landmeisje, wier ouders in eene verbindtenis tusschen hen niet wilden toestemmen, schoten zich, naar het schijnt de eene de andere, op een gegeven teeken, dood. Men vond hen bij elkander liggende op den halsdoek van het meisje, welke op de sneeuw uitgespreid was. De kogel was het meisje door de long, den jongeling door het hart gedrongen.

BELGIE.

— Zekere *Dorvilliers* 17 jaar oud, is door het Hof van Assisen van Namen, als vadermoorder, ter dood verwezen geworden. Hij zal zijne straf ondergaan op de groote markt te Namen, alwaar hij in zijn hemd zal gevoerd worden, barvoets en het hoofd met eenen zwarten sluijer overhangen. Vóór de volbrenging der doodstraf, zal zijne regter hand afgehakt worden, nadat een deurwaarder op het schavot, aan het volk het doodvonnis zal hebben voorgelezen.

Zij die bij de debatten dezer zaak aanwezig waren, hebben met verwondering de koelbloedigheid des moordenaars beschouwd. Niets kon eenige gemoedsbeweging, noch gedurende de instructie, noch bij de pleidooijen, noch op het oogenblik waarin het doodvonnis uitgesproken werd, bij hem verwekken: niet eene traan, niet een uitdrukking van leedwezen, geen angst over zijn lot, kon door dit alles te weeg gebragt worden. Na het voorlezen van het verdict van den jury die hem schuldig verklaarde, even als na het uitspreken der doodstraf, legde hij de grootste onbekommerdheid aan den dag.

— Men leest in den *Eclaireur*:

Het gerucht van eene ongehoorde onmenschelijke daad is te Dinant in omloop. Het schijnt, *indien de daadzaak waar is*, dat een ongelukkige soldaat van het tuchtbataljon, de voorledene week, aan de aanstootelijkste pijnigingen onderworpen is geworden. In het fort opgesloten, heeft men hem eerst, met boeijen, een der voeten aan de regterhand vastgebonden. Wanneer deze hand door de pijniging verstramd was, heeft men ze losgemaakt, om de andere hand op dezelfde wijze vast te binden. In deze toestand heeft men, in een pot, naast den ongelukkige het voedsel geplaatst dat hij noodig had, zonder zich te bekommeren of hij het wel kon vatten. Maar de hand die niet vast was, was zoodanig door de pijn verstramd, dat het den gevangene onmogelijk was het voedsel aan te raken, zoodat hij van honger stervende naast zijne eetwaren, door een officier werd gevonden!

Het is de pligt der regering met zorg alle inlichtingen over deze zaak in te zamelen; en indien er daden van zulke barbaarschheid hebben plaats gehad, dan moet zij naar behooren de pligtigen straffen.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 28. Februarij. Uit Dreischor, (provincie Zeeland) ontvingen wij gisteren den volgenden brief, dien het ons aangenaam is, gedeeltelijk aan onze lezers te kunnen mededeelen:

« Wij nemen de vrijheid, u inliggend adres toe te zenden, met vriendelijk verzoek hetzelve te expediëren, na van een en ander zulke wijzigingen, en zoodanig gebruik te hebben gemaakt, als gij in het belang der groote zaak zult dienstig oordeelen.

« Het bevreemde u niet, dat ook uit dit eenvoudig dorpje eene stem opgaat om herziening onzer staatsinstellingen; onze woonplaats kan in belangrijkheid wel met andere gemeenten, van gelijke bevolking, vergeleken worden. Zoo telt Dreischor zijne vrijwilligers bij den opstand in 1830; zijne [illegible] in dezelfde verhouding als thans aan het petitionnement hebben deel genomen; zoo kan deze plaats een tal vier en dertig deelnemers aantoonen in de vrijwillige leening van 6. Maart 1843. Neemt men daarbij in aanmerking, dat deze gemeente in lasten van verschillende aarden en benaming, als: (behalve de vele soorten van rijksbelastingen), in gemeentelasten, [illegible], polderlasten, enz. enz. voor eene som van nagenoeg f 40,000,00 jaarlijks bijdraagt, dan kan men, naar ons gevoelen, het daarvoor houden, dat eene gemeente van duizend zielen, welker eenige bron van bestaan, gelegen is in de opbrengst van eene grond-uitgestrektheid van 1056 bunders lands (geheeltelijk besloten binnen 5000 Nederlandsche ellen natten dijk) en jaarlijks zulk eene belangrijke som door haren ijver en (ten opzigte van velen) door veel te ontberen, bijeenbrengt, althans met en benevens anderen zich het regt kan toekennen, derzelver wenschen te doen hooren.

« Na den hartelijken wensch, dat onze zwakke poging iets moge bijdragen tot de bereiking van dat doel, hetwelk de bron kan worden voor eene betere toekomst, bieden wij u de verzekering onzer hoogachting en blijven, enz. enz.

Het adres, waarvan in boven medegedeelden brief gesproken wordt, is van den volgenden inhoud:

« EDEL MOGENDE HEEREN!

« Geven met verschuldigden eerbied te kennen de ondergeteekenden, allen, inwoners der gemeente Dreischor, provincie Zeeland;

« Dat zij met belangstelling hebben gezien den door de Staten-Generaal herhaaldelijk uitgedrukten wensch eener herziening der grondwet, als het middel waardoor een groot deel van de ongelegenheid, in welke het Vaderland verkeert, zoude kunnen worden weggenomen;

« Dat zij, in de innige overtuiging van de noodzakelijkheid dier herziening, zich met het daartoe, door de heeren *Thorbecke c. s.* gedane voorstel vereenigen, en alzoo U Edel Mogenden eerbiedig verzoeken, dat ontwerp, hetzij gewijzigd hetzij zoo als het daar ligt, aan te nemen;

« Dat zij echter met meerderen vreezen, dat eene herziening onzer staats-instellingen tot geen voldoend resultaat zal leiden, zoo niet de maatregelen, die zij hopen dat vooral door U Edel Mogenden zullen worden vastgesteld om den gang dier herziening buiten allen ongeoorloofden invloed te doen plaats hebben, met een gewenscht gevolg worden bekroond;

« Dat ook zij met velen van oordeel zijn, dat, al komt eene grondwets-herziening met de hierboven aangevoerde voorzorg tot stand, de toekomst des lands niet volstrekt kan worden verzekerd geacht, zoo niet tevens gestrengere bepalingen tegen het overtreden en schenden der grondwet worden opgenomen;

« Dat zij hartelijk hopen, dat het U Edel Mogenden moge behagen aan voorgenoemde wenschen gehoor te verleenen, daar zij vreezen, dat het niet achten van het in alle oorden des rijks gekoesterd verlangen, een staat van zaken zoude kunnen doen geboren worden, welke voor het vaderland hoogst noodlottig zijn zoude, en hen van het weinige, hetwelk de overdrevene behoeften der schatkist hun nog liet, zoude kunnen berooven."

Het adres is met 122 handteekeningen voorzien, waaronder men, als [illegible], tellen mag, den burgemeester, de [illegible], leden van den raad der gemeente, een ontvanger en vele anderen, « die voor geene halve tot schats uit hunne bezittingen zouden behoeven op te staan."

— *Een en zestig* der voornaamste ingezetenen van Purmerende (Noord-Holland), waaronder *zes* leden van den raad en *twaalf* leden van het kies-collegie, hebben het onderstaande adres, ter bekoming eener grondwets-herziening, onderteekend en aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal verzonden:

« EDEL MOGENDE HEEREN!

« De ondergeteekenden, inwoners der stad Purmerende, geven eerbiedig te kennen:

« Dat zij met innige vreugde en dankbaarheid vernomen hebben, dat de acht volksvertegenwoordigers uit uw midden, de heeren *Thorbecke*, *Luzac*, *van Dam van Isselt*, *van Rechteren*, *de Kempenaer*, *Storm*, *Wichers* en *van Heemstra*, een voorstel aan U Edel Mogenden hebben gedaan, strekkende om zoodanige veranderingen in de grondwet te brengen, als de behoeften van het Nederlandsche volk onverwijld en gebiedend vorderen;

« Dat zij zich tot U Edel Mogenden wenden, niet bezield met eenen geest, hakende naar al wat nieuw is of naar alle verandering, maar bezield met het verlangen tot vooruitgang en waarachtige verbetering;

« Dat zij daarom bij deze U Edel Mogenden dringend verzoeken, niet alleen aan dat voorstel uwe hooge goedkeuring te schenken, maar tot het daarstellen dier veranderingen volijverig mede te werken, tot herstel van het veelvuldig gebrekkige, hetwelk in de thans bestaande grondwet vrij algemeen, door de natie wordt verklaard te bestaan, en welke treurige toestand door de groote meerderheid uwer medeleden openlijk is erkend geworden, opdat het Nederlandsche volk aan U Edel Mogenden dank mogte wijten, dat de rust van den staat, de onwankelbaarheid van den troon, de bloei van het dierbare vaderland en de vrijheid en welvaart der burgers voor de toekomst gewaarborgd zijn."

VLISSINGEN, den 4. Maart. Uit Amsterdam berigt men ons, dat policie-dienaren in de logementen, herbergen en koffijhuizen de aldaar ter lezing liggende brochure Nieuf Neut hebben opgehaald. De Burgemeesters van Voorburg en Rijswijk hebben dit insgelijks in die gemeenten laten doen.

— Men meldt ons uit Leiden, dat aldaar het onderstaande verzoekschrift, tot herziening der grondwet, aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal is ingezonden. (het *tweede* uit die stad) door 77 stemgeregtigde ingezetenen onderteekend:

Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal!

Geven eerbiedig te kennen de ondergeteekenden:

Dat zij met dankbaarheid vernomen hebben, dat de acht volksvertegenwoordigers, *Thorbecke*, *Luzac*, *van Dam van Isselt*, *van Rechteren*, *de Kempenaer*, *Storm*, *Wichers* en *van Heemstra*, een voorstel aan UEdel Mogende hebben gedaan, strekkende om zoodanige veranderingen in de Grondwet te brengen, als de behoeften van het Nederlandsche volk, onverwijld en gebiedend vorderen;

Dat zij UEd. Mogenden dringend verzoeken, tot het daarstellen dier veranderingen mede te werken, opdat het Nederlandsche volk aan UEd. Mogenden dank mogte wijten, dat de rust van den staat, de onwankelbaarheid van den troon, de vrijheid en welvaart der burgers, voor de toekomst gewaarborgd zijn.

— Zeer aangenaam was het voor ons gedurende het wintersaisoen eenige tooneelvoorstellingen, door leden van het hier liggend garnizoen gegeven, te mogen bijwonen. De goede orde, de onvermoeide ijver der directie en het wel uitvoeren der stukken hebben onze verwachting verre overtroffen; te meer daar men van menschen welke tot verdediging des vaderlands opgeroepen zijn, nimmer zoo iets konde verwachten.

Het nut en de aangename uitspanning welke zij aan het algemeen verschaften, deed hun het lot hunner arme natuurgenooten niet vergeten, waarvan zij gepasseerde maand een uitstekend bewijs hebben gegeven door aan den algemeene armen dezer stad een groote hoeveelheid brandstof uit te deelen.

Inzonderheid zij onzen opregtsten dank gewijd aan den chef van het 7de Regiment Infanterie, welke door zijne menschlievendheid en krachtdadige ondersteuning van dit edel doel, alles bijdroeg om hetzelve aan volmaking te doen grenzen. Het zoude voor een groot aantal van Vlissings ingezetenen zeer aangenaam zijn, indien zij nog op eenige representatien voor het vertrek naar elders van gemeld garnizoen, mogten vergast worden. Dat men deze weinige regelen beschouwe als eene openlijke en opregte hulde aan de directeuren van het genoemd tooneel-gezelschap onder de zinspreuk: al doende leert men.

— Het oproer te Zierikzee heeft zich na ll. vrijdag niet hervat, nadat de regering bij publicatie hare verwondering daarover had te kennen gegeven. Als men weet dat Zierikzee eene stad is van 7000 zielen, dat het er door volslagen gebrek aan verdiensten krioelt van armen, dat de Administratie het tegenwoordig saisoen heeft uitgekozen om sommige dier ongelukkigen tot op 't hemd toe uit te schudden, en nog erger dan de strenge natuur, aan honger en koude ter prooi te geven, dan is 't eer te verwonderen dat de verbitterde menigte niet veel verder is gegaan. Maar nog veel meer verwondering moet het baren, dat de beide kompagnien schutterij niet bij magte waren personen en goederen te beveiligen, zoodat er eene gewapende burgerwacht moest geïmproviseerd worden om de stad voor vernieuwde ongeregeldheden te bewaren. De aankomst van 115 man van 's lands voetvolk is tot overmaat van securiteit uit Vlissingen komen opdagen. *(Kamper Courant.)*

— Volgens de laatste berigten uit Groenland, was dezen winter de koude aldaar op sommige tijdstippen buitengewoon streng geweest. Op Jamesons-land, liggende op 71° NB., had men gedurende drie dagen eene koude van 47 graden. In een van zulke nachten bevroor eene verbazende hoeveelheid vossen en witte hazen, arenden en witte beeren, dieren, waarvan het bekend is dat zij anders de strengste winters trotseren. Tot overmaat van ongeluk duurde een soort van aanstekende ziekte steeds voort, die zoo doodelijk was, dat de slagtoffers dezelve soms binnen de twee uren bezweken.

Ingezonden Stukken.

Ik ben slechts een eenvoudig landbouwer. Door den omgang met den braven en verlichten Notaris van ons dorp, werd mijn gewoon menschenverstand eenigermate ontwikkeld en gescherpt, zoodat ik thans over vele zaken, die vroeger voor mij verborgenheden waren, met vrucht kan nadenken en meê praten en soms ook wel eens een' goeden raad weet te geven.

Onlangs werd ik door vele mijner vrienden geraadpleegd of zij al dan niet voor eene herziening onzer grondwet moesten petitioneren. Wijselijk hadden zij dit tot dusver nagelaten, omdat zij van de zaak weinig begrip hadden, en het in elk geval onverstandig en ongeraden is, zonder kennis en oordeel te handelen. Door onderscheidene lieden waren zij er toe aangespoord. Anderen daarentegen hadden het hun ten ernstigste ontraden, zelfs verboden.

De aanzienlijken in den lande, ja de notabelen in elk dorp, ook in het onze, matigen zich soms een regt aan, dat strijdig met elk ander, alleen ontleend wordt, uit het vermogen dat zij bezitten, om ons te kunnen benadeelen, indien we niet goedschiks naar hunne pijpen dansen. Het ergert hen, dat menschen, die van den arbeid hunner handen moeten bestaan, eenen vrijen wil tegenover den hunnen durven stellen. Hun afkeer van het petitioneren was geweldig. Onze ambachtsheer noemde het oproe-

tig, de burgemeester vermetel, de ontvanger dwaas, de dominé zondig. Zelfs de schoolmeester (een raar middel voor een opvoeder der jeugd!) maande zijne leerlingen aan, om er hunne ouders van terug te houden.

Evenwel hebben de meeste mijner vrienden het gedaan, nadat het hij [illegible] hen [illegible] te overtuigen, dat het petitioneren (waartoe de grondwet zelve ons de bevoegdheid geeft) noch oproerig, noch vermetel, noch zondig, maar in dit geval een heilige pligt is, welke door geen genoegzaam ingelicht en gemoedelijk burger mag worden verwaarloosd.

Tijdens Willem I den Nederlandschen troon besteeg, werd onze grondwet opgesteld, bezworen en uitgevaardigd. Men had er het gebrekkige al terstond van behooren in te zien, doch met Oranje keken wij zoo naauw niet toe. In de zwijmelvreugd over onze verlossing van het juk der vreemden, was alles ons goed, en hielden wij zelfs elken waarborg voor overtollig.

Reeds na verloop van weinige jaren moesten wij bespeuren dat men al te goed, te vertrouwend was geweest, dat onze grondwet, zelfs met Oranje, voor ons geheel onvoldoende was; en evenwel is hij tot heden in stand gebleven, omdat de regering en haar aanhang er zich wel bij bevond, en het geduldige, lijdzame volk, in plaats van eene eischende stem te verheffen, eenen krachtigen wil te doen gelden, slechts wist te zwijgen, het hoofd te bukken en te jammeren. Dertig jaren lang heeft het nu onder die gebrekkige, ellendige grondwet gezucht. Haar wijte men al de onheilen en rampen der laatste jaren; haar wijte men het, dat de dienaren des Konings straffeloos onze regten miskenden en verkorten; dat zij zich straffeloos de onzinnigste geldverspillingen veroorloofden, die onze reeds zoo hoogst drukkende staatsschuld nog met een derde vermeerderden; dat zij ons straffeloos offers afdwongen die onze krachten ver te boven gingen; dat zij straffeloos zich aan het crediet van den staat, aan de eer des vaderlands vergrepen! En nog durven sommigen de herziening dier grondwet ontijdig achten! Een fraai voorwendsel! Men houde het er veilig voor, dat hij die het berigt, voorbedachtelijk misleiden wil, of zelf ontijdig, dat is te vroeg of te laat, ter wereld kwam.

Zonderling voorwaar hoe wij, stemmige, ordelijke, zuinige Hollanders zoo diep konden zinken, hoe wij ons zoo deerlijk in de klaauwen der beursheeren konden verwarren, dat er schier aan geen ontkomen te denken is, ten zij door het laatste van wat ons overbleef, onze eer prijs te geven, en ons door een fiksch staatsbankroet weder op te frisschen. God alleen is het bekend wat ons nog te wachten staat. Ik ken er die voor zulk eenen maatregel niet zouden terugdeinzen, maar dit weet ik, dat ik, en ongetwijfeld alle weldenkenden met mij, indien zoo iets gebeurde, liever voor hun geheel leven, pruissisch onderdaan werden, dan slechts eenen enkelen dag, den schandnaam van Nederlander te moeten dragen.

Neen! Er bestaat een ander redmiddel, dat oneindig bedriegelijker uitkomsten belooft, en waarbij onze eer ongeschonden zou blijven, maar het is ook het eenigste: eene herziening en doeltreffende verbetering onzer grondwet.

Ten betooge van het hoogst wenschelijke, van het dringend noodzakelijke dier herziening, zal ik van de menigvuldige punten van bezwaar, slechts een enkel aanvoeren en ophelderen; de wijze namelijk waarop de verkiezing van onze vertegenwoordigers plaats heeft.

De grondwet schrijft voor dat het Nederlandsche volk vertegenwoordigd moet worden, door mannen uit deszelfs midden te kiezen, die alle wetten, welke de regering wil uitvaardigen, alle lasten, welke zij het volk wil opleggen, in een woord alle maatregelen van algemeen belang, welke zij wil invoeren, moeten onderzoeken en goedkeuren; die de regering op de vingers moeten zien, en des noods er op tikken, als zij het te bont maakt. Dit is nu alles heel lief en mooi, niet waar? Maar laten wij die vertegenwoordigers eens van nabij bekijken. Van waar komen zij? Wie zijn zij?

Werden zij werkelijk door het volk, uit deszelfs midden, gekozen? Dat de eerste de beste gezeten burger mij dan eens dengenen aanwijze dien hij gekozen heeft!

Maar wij vergeten dat de opstellers der grondwet dit niet zóó konden bedoelen. Wij vergeten dat zij met het uitzigt op eene vaderlijke regering, het volk als een minderjarige, elke bevoegdheid om zelf te [illegible] moesten ontzeggen. Van dat beginsel uitgaande; regelden zij de wijze, waarop die verkiezingen zouden plaats hebben.

En hoe is die?

In de hoofdplaats van elke provincie komen jaarlijks eenige [illegible] bijeen, die men Provinciale Staten heet. Deze nu zijn uwe voogden, minderjarigen! [illegible] uwe vertegenwoordigers, die gij niet bekwaam [illegible] zelve te benoemen.

En vanwaar komen deze? [illegible] zoo min van u en uit uw midden als de anderen. Aan de zamenstelling der Provinciale Staten zijt ge even onschuldig, als aan die der Staten-Generaal.

Oordeelt slechts!

Een gedeelte dier Provinciale Staten wordt gekozen door de ridderschap, uit de voorhanden edellieden, graven, baronnen en jonkheeren, die den magtigsten steun der regering uitmaken; uit erkentelijkheid voor de kleine en groote diensten, de kleine en groote voorregten die zij van haar, veelal ten koste der natie, genieten. Verre van mij dat ik het volk eenen onbepaalden afkeer tegen hunnen stand zou trachten in te boezemen. Er zijn Goddank! onder onze Nederlandsche edelen nog mannen van staat, van eerlijkheid en goede trouw, die helder denken en edel handelen, warme menschen- en volksvrienden, die wij achting en eerbied schuldig zijn; maar den grooten hoop, kunnen wij, in de ongunstige beteekenis van het woord, voor aristocraten, die zoo als een beroemd Fransch redenaar (de Generaal Foy) ze karakteriseerde, »*verteeren zonder voort te brengen, leven zonder te arbeiden, al de posten willen innemen, zonder ze te kunnen vervullen, zich alle gunst- en eerbewijzen toeeigenen, zonder ze te verdienen.*" De ambachtsheer mijner gemeente is er een staaltje van. Hij vermeent dat God de wereld alleen voor de aristocraten schiep, dat het niet meer dan billijk is, dat zij, in vadzige ledigheid, het vette der aarde genieten, zich aan weelderigste overdaad te goed doen; terwijl anderen, in het zweet huns aanschijns naauwelijks een stuk zuur brood verdienen. In zijn trotschen overmoed, acht hij ons, het volk, dat voor hem voort- en opbrengt, minder dan zijne jagthonden, en gelooft hij zich tot eene bijzondere daad van christelijke liefde te vernederen als hij uit de hooge vensters van zijn adelijk slot den armen een handvol koper geld toewerpt, om zich met hun gegrabbel, en soms bloedig geworstel te verrolijken. Ook hij is lid der Provinciale Staten, en verkiest onze vertegenwoordigers! Zijne zonen, die met hun drieën minder gezond verstand en kennis bezitten dan een enkele mijner vrienden, boeren als ik, hebben elk een vetpost, waarvan zes mijner vrienden met hunne huisgezinnen zouden kunnen bestaan. Hij zelf trekt nog, bij zijn groot vermogen, voor onbewezene diensten, een aanzienlijk pensioen uit 's rijks schatkist, welke bedrag toereikend zou wezen, om al onze onbruikbare binnenwegen in goeden staat te brengen en te onderhouden. Van de koninklijke genade ontving hij eenen hoogeren adelijken titel en twee eerekruisen. Voor al deze gunsten zorgt hij dan ook, dat er door hem en de zijnen, geene andere vertegenwoordigers worden gekozen, dan dezulken die der regering aangenaam, dat is die bereid zijn (ook al weêr, op zekere voorwaarden) om voor haar, tegen het volk, partij te kiezen.

Een tweede gedeelte der Provinciale Staten, wordt (evenzeer buiten medewerking van den burger) door de stedelijke raden gekozen. Beleefdheidshalve valt hunne keus meest op den burgemeester, of, in het zeldzaam geval dat deze er voor past, op dengenen die hij aanwijst. De titel van lid der Provinciale Staten is een mooie titel, vooral voor een burgemeestertje van een weinig beduidend landstadje. De betrekking verschaft aanzien en invloed. Bekwaamheden worden er, strikt genomen, niet toe vereischt. Het nieuwe zwarte pak geeft genoegzame deftigheid. Men heeft slechts jaarlijks zijne ouderwetsche kamenen af te leggen, eenige uren stil te zitten, met schijn van aandacht toe te luisteren, herhaalde malen ja te knikken, en de rest schikt zich van zelf. Hij die nooit de minste verwachting gaf, van een dragelijk mensch te worden, wordt op eens, een man van aanzien, een edel groot achtbare! Adellijke collega's drukken hem gemeenzaam de hand, en vragen hem naar mevrouw zijne vrouw en kinderen. Wie kan zooveel eer weêrstand bieden? In de zoete bedwelming zijner voor hem zelven onbegrijpelijke verheffing, duizelend, dronken van de zalige kittelingen eener nooit gekende grootheid, laat hij zich, onbewust genoeg, door de aristocraten inpakken en zich tot hun werktuig gebruiken, ter verdrukking zijner eigen medeburgers, tegen welke hij nu een hooge borst opzet, schoon hij onder de geringste hunner, soms zijne meesters heeft.

(Vervolg-Vernet.)

Middelburg, den 3. Maart 1845.

Mijnheer de Redacteur!

In uwe Courant van den 28. Februarij ll. komt in een stuk onder het opschrift: »Beschouwing en losse gedachten bij het zien der Moddermolen te M.," eene uitdrukking voor omtrent de Commissie Loon voor Werk, die, althans door minkundige lezers, als eene beschuldiging kan worden aangezien. Ofschoon wij nu hopen, dat dit de bedoeling niet geweest is, zoo vinden wij ons nogthans verpligt om ook zelfs dien schijn van ons af te weren en daartegen op te komen en verzoeken wij UEd. alzoo beleefdelijk, in uw eerstvolgend No., onze verklaring te willen opnemen: »dat wij ons bewust zijn van die schijnbare beschuldiging volstrekt niet te verdienen."

De Commissie Loon voor Werk,
te Middelburg,
A. M. CRAMER, Pres.
HUBERTUS KEKKER, Secr.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. Maart. Sedert den [illegible] dezer zijn alhier ter reede gekomen,

Voor Antwerpen bestemd:

Malvine, P. H. Croix, Havre de Grace, stukgoed, wijn enz. J. A. Perrij, Havannah, koffij.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.